

naturligvis Folketallet en fornuftigere Norm for, hvor meget der ſkal gives i Kommunehjælp end, ſom det hidtil har været Tilfældet i Reglen, at Hartforntet var; men man maa dog lægge Mærke til, at Arbejdet ikke er stadig stigende med Folketallet, ſaa at der jo nok kunde være nogen Anledning til at ſætte en Grænſe, om det end ogſaa efter min Mening havde været rigtigere, om man var blevet ſtaaende ved, hvad her var vedtaget, fordi man nok kunde antage, at Sogneraadet ſelv vilde ſørge for at ſætte den fornødne Begrænsning. Jeg tror ikke, der er nogen videre Fare her; hvor der virkelig er ſærlig Anledning til at gaa ud over Grænſen, vil viſtnof ogſaa Tilladelsen blive givet fra Amtſraadets Side.

J. C. Chriſtjenſen: Da Lovforſlaget blev forelagt her af Forſlagsſtilleren, indholdt det en Beſtemmelse om, at Sogneraadet ſtulde have Ret til at bevilge Formanden 25 Dre pr. Indbygger i Kommunen. Jeg ſtaar endnu paa det Standpunkt, at jeg tror ikke, det er for højt anſat. Meningen er jo dog, at Loven ſkal gælde for hele Landet, og naar man ſkal give en Lov om ſaadanne Forhold, er det ſæmmelig nødvendigt at ordne det ſaaledes, at hele Landet kommer ind derunder. Smidlerid viſte det ſig i det Udvalg, ſom Lovforſlaget var henviſt til, at det ikke var muligt at opnaa Overenſtomt om at gaa til 25 Dre, og Forſlagsſtillerne gif da med til de 15 Dre, ſom ogſaa nogenlunde omtrent ville ſlaa til hele Landet over. Kun ganſte enkelte Kommuner ville ikke kunne hjælpe ſig med de 15 Dre. Forſlagsſtillerne gif da med til en Overenſtomt i Haab om, at naar Folketinget var enigt i en Opfattelse, vilde det høje Ting deroppe tage Henſyn til en i og for ſig ſaa fornuftig Beſtemmelse og tage Lovforſlaget, ſom det forelaa. De 15 Dre ville vel nok kunne ſlaa til for næſten alle Landets Kommuner, kun enkelte Kommuner ſom f. Eks. Taarnby ville være nødte til at gaa til Amtſraad, hvis det ikke er muligt for dem at indſtrænge ſig, hvad jo ogſaa kan være tænkeligt. Den Beſtemmelse, ſom nu er indſat i Landſtinget om de 250 Kr., lader ſig i Virkeligheden ikke begrunde med, hvad man kalder fornuftige Grunde. Det gør for det første, at Lovforſlaget ikke kommer til at gælde for hele Landet, ſaaledes er Københavns Amt udelukket, og en Del Kommuner paa Værne ere ligeledes udelukkede fra at have Nytte af Lovforſlaget. Det er i Grunden ganſte mærkeligt, ſom den ærede Ordfører meget rigtig ſagde, at man viſer Tillid til de ſmaa

og Miſtillid til de ſtore Kommuner. Det er i høj Grad mærkeligt. Men jeg vil ſelvfølgelig ſtemme for Lovforſlaget alligevel, idet jeg gaar ud fra, at naar Lovforſlaget kommer til at virke i Praksis, ville Amtſraadene ikke ſige Nej til de Kommuner, ſom bede om større Vedelag end 250 Kr., og jeg vil antage, at der efterhaanden vil danne ſig den Praksis, at Kommunerne ville kunne ſaa den Sum, ſom de andrage om. Det vil være alt for urimeligt at nægte Kommunerne Lov til at betale ſaadanne Summer ud af deres egen Lomme. Jeg gaar ud fra, at der efterhaanden vil uddanne ſig en ſaadan Praksis, og den ſtade ſom da ſter, er, at naar volder nogle Kommuner et unyttigt Skriveri og bevirker, at ligeledes Amtſraadene i flere Tilfælde ville ſaa unyttigt Skriveri, men det vil man vel vide at finde ſig i. Jeg ſiger ligesom den ærede Ordfører, at Lovforſlaget, ſelv med denne urimelige Grænſe af 250 Kr., er et Fremſkridt, thi Princippet, der ligger deri, peger i den rigtige Retning, og derfor vil jeg ſtemme for Lovforſlaget og tilraade alle Medlemmer at gøre ligesaa.

P. Pedersen: Jeg vil blot bemærke, at jeg ogſaa hører til dem, der ikke anſe den Beſtemmelse, der er indſat fra Landſtingets Side, for heldig med Henſyn til dette Lovforſlag, men jeg kan paa den anden Side ikke indſe, at Landſtinget har indført noget nyt Princip. Men den Begrænsning, ſom er indſat fra Landſtingets Side, anſer jeg praktiſt taget for at være unødvendig. Men naar det høje Ting har ment, at det vilde være en Forandring i det, der er kommet fra Landſtinget, kan man ikke nægte, at Landſtinget ſelvfølgelig er berettiget til at hænge en ſaadan lille Ting her ved Forſlaget. Man kunde ogſaa have beſygtet, at Landſtinget havde modsat ſig det Princip, der ligger i Loven, men det har jo Landſtinget ikke gjort, og derfor forekommer det mig, at uagtet det er en beſynderlig Tilføjning, der er fremkommen, ſom ſelvfølgelig vil bevirke, at mange af de ſtore Kommuner ville komme til at henvende ſig til Amtſraadene, og at Sogneraadene ſom ganſte rigtig bemærket derved ville ſaa nogen unødvendig Ulejlighed med diſſe Summer, ſaa forekommer det mig, at efterſom Sagen foreligger, er der ingen Grund til ikke at ſtemme derfor. Men jeg vil dog ſige, at naar man trækker Grænſen her ved Kommuner, hvis Indvaanerantal eller Individuers Antal er mellem 16 og 1700, — henimod 1700 bliver der Grænſen — ſaa vil det have til Følge, at mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ komme til at henvende ſig til Amtſraadene,